

Socialismul Participativ Românesc la începutul Secolului XXI

Apariția și evoluția teoriei și practicii socialiste

Socialismul a apărut în forma sa inițială cunoscută în prezent sub denumirea de "socialism utopic" înaintea apariției clasei muncitoare moderne, cu peste 150 de ani în urmă. Mari gânditori ca Robert Owen, Saint Simon and Fourier au prezentat socialismul ca o alternativă la capitalism. Ei au criticat aspru capitalismul, dar alternativa propusă de ei respectiv de a crea enclave socialiste într-o mare capitalistă, nu s-a dovedit viabilă. Noi gânditori socialiști au apărut odată cu dezvoltarea clasei muncitoare. Unul dintre liderii teoreticienii ai mișcării British Chartist din Anglia a fost Bronterre O'Brien care a scris:

Istoria umanității arată ca de la începuturile sale, bogații din toate țările au conspirat în permanență pentru a înșelă pe săracii din toate țările, deoarece „sărăcia omului sărac este fundamentul bogăției omului bogat”. Toate crimele și superstițiile naturii umane își au originea în această luptă canibală a bogaților împotriva săracilor.

Dorința unui om de a trăi din fructele muncii altora este păcatul originar al omenirii. Mizeria clasei muncitoare nu se datorează pur și simplu răutății capitalistului, ci modului de funcționare a sistemului capitalist. Nu se pune deci problema de capitalist „bun” sau „rău”. Legile economice ale capitalismului dictează esența acestui sistem.

Cei care au dezvoltat aceste idei și au pus socialismul pe baze științifice apelând la metoda materialismului dialectic în analiza și gândirea lor au fost Marx și Engels. Globalizarea actuală a fost prevăzută și analizată de ei acum peste 150 de ani. Ei au apreciat că în capitalism se crează o piață mondială, are loc o diviziune mondială a muncii, se pun bazele materiale ale socialismului și se dezvoltă clasa muncitoare nu numai ca sursă de exploatare dar și ca o clasă revoluționară. În acest sens Marx a scris că: „emanciparea clasei muncitoare este o sarcină a clasei muncitoare însăși”.

Lider în domeniul filozofiei sociale din Statele Unite în secolul XX, John Dewey, a precizat că până când „feudalismul industrial” nu va fi înlocuit de „democrația industrială” politica va rămâne „o pată aruncată de marile afaceri peste societate”.

În ultima sută de ani, clasa muncitoare s-a revoltat de multe ori dar numai după 1917 a reușit o transformare revoluționară a societății și trecerea de la feudalism la socialism.

După al doilea război mondial socialismul s-a extins în țări din Europa Centrală și de Sud - Est, în Asia și în zona Caraibelor.

Ca o concluzie putem spune că:

- în toate aceste țări devenite socialiste, cu mici diferențieri, s-a trecut de la feudalism la socialism contrar principiului enunțat de Marx, potrivit căruia trecerea spre socialism se va realiza în țările capitaliste dezvoltate;
- sistemul socialist practicat în aceste noi țări socialiste a fost un „socialism reprezentativ post-feudal de Stat”;
- la nivel social, în aceste țări s-a practicat „democrația reprezentativă”;
- la nivelul democrației de partid s-a promovat „centralismul democratic”;
- „socialismul reprezentativ post-feudal de Stat” și-a bazat existența pe „un feudalism de Stat industrial și agricol” în care statul Socialist a înlocuit feudalii în agricultură și capitaliștii în industrie.

Albert Einstein în studiul său intitulat „De ce Socialism?” menționează:

Într-o economie socialistă, mijloacele de producție sunt proprietatea întregii societăți și sunt folosite în mod planificat. Planificarea economică, va ajusta producția la necesitățile comunității, va asigura locuri de muncă pentru toți cei capabili să muncească și va garanta mijloace de trai fiecărui om, femeie sau copil. Educația individuală, în plus de abilitățile înăscute va încerca să dezvolte membrilor societății simțul responsabilității pentru aproapele lor în locul glorificării puterii și a succesului din societatea capitalistă. Totuși, este necesar să amintesc că o „economie planificată” nu este încă socialism. O economie planificată, ca atare, poate avea ca rezultat o înrobire completă a individului. Realizarea socialismului cere deci soluții pentru probleme socio-politice extrem de dificile pentru a preveni o prea mare centralizare a puterii economice și politice, pentru a preveni ca birocrăția să devină atotputernică, pentru ca drepturile individului să fie protejate prin măsuri democratice de limitare a puterii birocrăției.

În 1989 odată cu dispariția „socialismului reprezentativ post-feudal de Stat” din Europa, strategii capitalismului au lansat o ofensivă ideologică fără precedent împotriva socialismului. Pentru ei capitalismul a câștigat pentru totdeauna iar „socialismul reprezentativ post-feudal de Stat” care a existat în fostele țări socialiste europene a fost caracterizat drept un „sistem birocratic” generator de „totalitarism politic, social și economic”.

Ce diferențe au existat între socialismul definit de Albert Einstein și „Socialismul reprezentativ post-feudal de Stat” din fostele țări socialiste europene?

Principalele diferențe constau în faptul că:

- în domeniul economic nu s-a realizat o „democrație industrială și agricolă” în care oamenii muncii să conștientizeze importanța și responsabilitatea deținerii mijloacelor de producție ca proprietate a membrilor întregii societăți, nu ca proprietate de Stat;
- în domeniul social nu s-a reușit înlocuirea „democrației reprezentative” cu „democrația participativă”;
- în domeniul democrației de partid nu a existat preocupare pentru înlocuirea „Centralismului Democratic” cu „Centralismul Participativ”. Drept urmare aplicarea abuzivă a principiilor Centralismului Democratic, a făcut ca democrația de partid să capete în timp un caracter formal, transformând funcțiile de conducere din partid în funcții de comandă ceea ce a favorizat apariția și manifestarea „conducerii personale de comandă” care a stat la baza distrugerii „sistemului socialist reprezentativ, post-feudal, de Stat” care a existat în țările socialiste europene;
- relațiile dintre partidele socialiste, din țările socialiste europene și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice nu au fost relații de egalitate și solidaritate fiind relații bazate pe subordonare politică, economică și militară (singura țară unde în 1958 s-a reușit retragerea bazelor militare sovietice fiind România). Această subordonare a permis ca Secretarul General al PCUS, Mihail Gorbaciov, să coordoneze în mod direct, în 1989, în colaborare cu George Buch, președintele SUA și alți lideri capitaliști din țările Vest Europene, precum Francois Mitterand, distrugerea sistemului socialist european, finalizând inițiativele sale personale prin dispariția de pe scena politică inclusiv a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

În octombrie 1989, Mihail Gorbaciov, a pus în practică așa numita „Doctrina Frank Sinatra” (după cântecul acestuia „I Did it My Way”), promovând ideea că „fiecare țară trebuie să-și decidă calea de evoluție”. Întrebarea este ce fel de evoluție a gândit Gorbaciov pentru fostele țări socialiste europene când, în 1989, el personal a schimbat pe toți foștii liderii de partid din aceste țări. În România Gorbaciov și-a realizat planul de schimbare a liderului de partid cu ajutorul a peste 38.000 militari sovietici din serviciile speciale sosiți în țară în calitate de turiști și care au creat cadrul necesar realizării unei „lovituri militare de Stat”, în 22 Decembrie 1989.

Cu toate aceste deficiențe, „socialismul reprezentativ post-feudal de Stat” a dovedit prin aplicarea în practică valabilitatea teoriei socialiste respectiv că se poate realiza o nouă societate bazată pe dreptate socială, egalitate și solidaritate în care protecția socială s-a realizat prin asigurarea de locuri de muncă pentru toți membrii societății, care a garantat un nivel de trai decent pentru toată populația, educație și asistență medicală gratuită și locuințe pentru cea mai mare majoritate a populației. Ca rezultat al acestei politici, în prezent, în România există cel mai mare număr de proprietari de apartamente din întreaga Europă.

Analizând experiența economică și socială acumulată de „Socialismul Chinezesc” putem observa că în prezent, în China se construiește o „Economie Mixtă în care coexistă proprietatea publică cu cea privată”.

Aționând în acest fel Republica Populară Chineză acumulează experiență capitalistă necesară care a lipsit din primul său stadiu de dezvoltare socialistă respectiv din etapa „socialismului reprezentativ post-feudal de Stat”. Acest nou stadiu de dezvoltare permite Republicii Populare Chineze să facă pași concreți pentru a realiza „societatea socialistă post-capitalistă”, la care s-a referit Marx în teoria sa.

Această societate socialistă, conform legii negării negației, trebuie să fie o societate a „socialismului participativ, post-capitalist, al poporului muncitor”.

Ca o concluzie putem spune că :

- „Socialismul participativ, post-capitalist, al poporului muncitor” va promova valori mai înalte decât „Socialismul reprezentativ, post-feudal de Stat” acționând pentru înlocuirea:
 - „Feudalismului de Stat Industrial și Agricol” cu „Democrația participativă Industrială și Agricolă a poporului muncitor” ;
 - „Democrația Reprezentativă” cu „Democrația Participativă” în viața socială;
 - „Centralismul Democratic” cu „Centralismul Participativ” în viața politică.

Curente în cadrul mișcării socialiste mondiale

Apărută inițial ca un curent reformist în cadrul marxismului, „social-democrația” aducea anumite critici acestei ideologii. La începutul secolului al XX-lea, „social democrații” erau definiți drept „socialiști – reformatori” prin opoziție cu „socialiștii revoluționari”. Ambele curente socialiste, considerau că socialismul, bazat pe proprietatea comună, este obiectivul esențial al omenirii. Spre deosebire de „socialiștii revoluționari” cei „reformatori” considerau însă că trecerea la societatea socialistă trebuia făcută prin „evoluție” nu prin „revoluție”.

Ruptura formală dintre „socialiștii revoluționari” și cei „reformiști” s-a produs odată cu izbucnirea primului război mondial. „Socialiștii revoluționari” militau contra războiului pe considerentul că proletarii de diferite naționalități nu trebuie să lupte unii contra altora, obiectivul lor real fiind solidaritatea de clasă contra burgheziei.

„Socialiștii reformatori” susțineau însă eforturile de război ale guvernelor națiunilor din care făceau parte înlocuind „principiul solidarității de clasă” cu „principiul solidarității naționale” – principiu care, avea să evolueze, în unele țări, spre fascism.

Urmare a acestei scindări „socialiștii revoluționari” aveau să fie cunoscuți sub numele de „comuniști” iar „socialiștii reformatori” sub numele de „social – democrați”.

Istoria „social – democratiei” este deci istoria unei îndelungi, lente, constante și neabătute alunecări către dreapta, „social-democrații” transformându-se încet dar sigur în „pro-capitaliști”.

După abandonarea căii revoluționare spre socialism, din „social – democrație” s-a desprins încă o ramură „care militează pentru înlocuirea capitalismului cu socialismul, dar folosind mijloacele democrației reprezentative și parlamentare, nu prin revoluție. Această ramură a căpătat denumirea de „socialiști democratici” .

După căderea Socialismului reprezentativ post-feudal de Stat din Europa , în 1989, în unele din fostele țări socialiste „socialiștii democratici” au pus bazele a două ramuri diferite:

- ramura a acestora a rămas adepta înlocuirii capitalismului cu socialismul, prin promovarea „democrației parlamentare reprezentative” în domeniul social și a „centralismului democratic”, în domeniul politic. Aceștia sunt cunoscuți sub denumirea de „Socialiști Democratici Reprezentativi”.
- ramura „militantă” a „socialiștilor democratici”, din fostele țări socialiste, acționează în prezent pentru înlocuirea „centralismului democratic” cu „centralismul participativ” în viața politică și a „democrației reprezentative” cu „democrația participativă a poporului muncitor” în viața socială și economică , apreciind că „la idea de revoluție trebuie să se ajungă numai când s-a demonstrat că nu exista altă posibilitate”. Aceștia sunt cunoscuți sub denumirea de „Socialiști Democratici Participativi”.

Rezultă deci că în prezent numai „Social Democrații” preferă în continuare compromisul cu capitalismul, pornind de la concepția că „în loc să milităm pentru înlăturarea capitaliștilor mai bine ne alăturăm lor și prin alternarea la putere putem să valorificăm în interes personal beneficiile economice și sociale oferite de societatea capitalistă”.

Prin realizarea Internaționalei Socialiste în anul 1951 (organism politic care promova principiile: libertății, egalității, dreptății sociale și solidarității), partidele social-democrate care o constituiau au devenit o contrapondere, în domeniul social și economic, la realizările pozitive obținute de „socialismul reprezentativ post-feudal de Stat” promovat în aceea perioadă de fostele țări socialiste.

La sfârșitul anilor '80, social democrația, a făcut un nou pas la dreapta adoptând teoria „A treia cale”. Aceasta înseamnă și abandonarea idealului original al „dreptății sociale” prin mutarea accentului de pe această temă pe teme colaterale, secundare, conjuncturale, simbolice, la modă, de genul: ecologie, drepturile omului, feminism, egalitate rasială, multiculturalism, drepturile minorităților, deculpabilizarea homosexualității etc. Prin aceste transformări social-democrația a ajuns în prezent din doctrinară de stânga și susținătoare a intereselor celor mulți și săraci, la începuturile activității sale, la susținerea intereselor celor puțini și avuți. Ei au renunțat la ideea naționalizărilor, fie ele și realizate pe cale democratică și au devenit aprigi susținători ai ideii de privatizare, adică de a lua de la cei săraci să dai la cei bogați.

„Social-democrația” promovează în prezent politici liberale, precum reducerea impozitelor pentru firmele multinaționale cu scăderea corespunzătoare a resurselor pentru buget și programe sociale, politici

finanțare în dezavantajul activităților economice ale investitorilor interni, renunțarea la idea de „Stat al bunăstării” promovată o lungă perioadă de timp, etc.

Cu excepția „principiului libertății” (care în linii mari a fost respectat până la evanimentele din 11 Septembrie 2001 după care s-au promovat politici polițieneste de limitare a principiului libertății), restul principiilor precum cel al „egalității și dreptății sociale” a fost înlocuit cu principiul „egalității șanselor” Este clar însă pentru toți că nu poate exista o „reală egalitate a șanselor” între bogați și săraci.

Social-democrația a renunțat și la „principiul solidarității” acționând sistematic în sensul fragmentării și dezbinării electoratului de stânga. Acest lucru s-a manifestat cu pregnanță în România, după 1989, când social-democrația sub denumirea inițială de „Frontul Sălvării Naționale”, apoi „Partidul Democrației Sociale din România” și în prezent „Partidul Social Democrat din România”, a acționat cu consecvență pentru divizarea, absorbția și înlăturarea de pe scena politică a oricărui partid sau mișcări politice situate la stânga social democrației.

În anul 2003, când se afla la guvernare, Partidul Social Democrat din România a reușit desființarea celui mai reprezentativ partid socialist, Partidului Socialist al Muncii, prin metode nestatutare și prin cointeresarea unor cadre de conducere.

În prezent mișcarea socialistă din România este formată din:

- Partidul Social Democrat - care în mod oficial declară că este un partid de stânga dar în realitate acționează cu consecvență să dezbină, absoarbă și controleze toate partidele și mișcările socialiste de stânga din România în scopul lipșirii electoratului de stânga de o altă alternativă. Rezultatul acestei politici promovată de 20 de ani este faptul că o mare parte a electoratului de stânga dezamăgit de politica de dreapta a Partidului Social Democrat refuză să mai participe la vot. Partidul Social Democrat este membru al Partidului Socialist European și al Internaționalei Socialiste, care în realitate este o Internațională social-democrată;
- Grupuri de „socialiști revoluționari” - dintre care unii se declară „comuniști” iar alții „comuniști nepeceriști” (care nu acceptă în rândul lor pe foștii membri ai PCR). Ei sunt adepți ai „democrației reprezentative” ai „centralismului democratic” și promovează preluarea puterii pe calea „democrației reprezentative parlamentare” sau pe cale revoluționară;
- Din „socialiști democrațici reprezentativi” - adepți ai „democrației reprezentative” în viața socială și economică, ai „centralismului democratic” în viața politică și ai ideii de preluare a puterii numai prin promovarea „democrației reprezentative parlamentare”. Aceștia acționează în prezent în cadrul „Partidului Alianța Socialistă” care este membru al Partidului Stânga Europeană.
- Din „socialiștii democrațici participativi”- militanți pentru promovarea „democrației participative a poporului muncitor” în viața socială și economică, a „centralismului participativ”, în viața politică și ai ideii de preluare a puterii promovând „democrația participativă a poporului muncitor” apreciind că

„la idea de revoluție trebuie să se ajungă numai când s-a demonstrat că nu există altă posibilitate”. Acești militanți acționează ca membrii ai Comitetului Fondator al „Partidului Socialismului Participativ Român” .

Directiile de acțiune și modul de organizare a „Partidului Socialismului Participativ Român”

Funcționarea „democrației clasice” se bazează și în prezent pe reprezentare fiind deci o „democrație reprezentativă”. Cetățenii își delegă unor reprezentanți (aleși numai prin votul unei părți a populației țării) puterea de a decide în numele lor asupra destinului lor și a viitorului țării. Se ajunge astfel ca unui număr restrâns de „reprezentanți” să li se dea puterea și dreptul de a „reprezenta” voința politică a sute de mii de cetățeni fără ca aceștia să aibă minimă responsabilitate de a se consulta, cu cei care i-au ales, atunci când își exprimă votul în numele lor. Eficiența acestei „democrații reprezentative” se concretizează, în prezent, prin corupție, criminalitate, droguri, prostituție, neglijarea intereselor cetățeanului, lipsa de preocupare pentru interesul public și comunitar, pentru prezentul și viitorul țării. „Democrația Reprezentativă” este deci elementul de rezistență al Democrației Capitaliste, care în realitate se manifestă ca o Dictatură a Capitalului în care „profitul multinaționalelor” este pus înaintea intereselor oamenilor și popoarelor.

Lupta pentru „decolonizarea informației” pe plan mondial și mijloacele actuale de comunicare permit într-o măsură din ce în ce mai mare „popoarelor muncitoare” din întreaga lume să-și exprime și coordoneze opțiunile sociale, economice și politice și să participe în mod direct la transpunerea lor în practică.

Din aceste considerente „Partidul Socialismului Participativ Român” militează cu consecvență pentru înlocuirea „Democrației Reprezentative” cu „Democrația Participativă” în cadrul căreia „poporul muncitor”, să poată decide și stabili direcțiile și modalitățile de acțiune pentru trecerea la „societatea socialistă participativă, post-capitalistă a poporului muncitor” și să-și asume rolul de forțe motrice în finalizarea, la toate nivelele, a hotărârilor luate.

„Partidul Socialismului Participativ Român” apreciază că a venit timpul să intensificăm lupta împotriva politicilor imperialiste neo-liberale de globalizare a capitalului care absolutizează rolul „economiei de piață” și al multinaționalelor. A sosit timpul ca cetățenii țărilor noastre să devină participanți activi în stabilirea și finalizarea politicilor economice și sociale promovate în numele lor. Recesiunea economică și creșterea continuă a șomajului impun o schimbare a politicii economice și sociale în favoarea asigurării de locuri de muncă pentru toți cetățenii prin modernizarea serviciilor publice și o politică eficientă de investiții, având la bază „un nou spațiu public național” și transformarea actualului „Stat Minimal” într-un eficient „Stat Participativ” care să dețină proprietatea asupra rezervelor și resurselor naturale strategice

ale țării, să poată realiza un echilibru bazat pe eficiență între „proprietatea publică” și „proprietatea privată”, să asigure în mod gratuit învățământ și asistență medicală performantă, să sprijine și protejeze cercetarea științifică, arta, știința, cultura și valorile umane, spirituale și materiale naționale.

Ca o concluzie „prioritățile economice și sociale trebuie schimbate în favoarea oamenilor nu a creșterii profiturilor multinaționalelor.

„Partidul Socialismului Participativ Român” militează :

A. În plan intern:

- să promoveze „economia mixtă” și să transforme prezentul „Stat minimal” ineficient într-un „Stat participativ” eficient care trebuie să aibă în proprietatea sa rezervele și resursele naturale strategice ale țării și să fie capabil să realizeze un echilibru bazat pe eficiența între „proprietatea publică” și „proprietatea privată”;
- pentru o protecție socială națională asigurată prin crearea de locuri de munca pentru întreaga populație activă a țării, promovând:
 - noi modalități de socializare a activităților sociale și economice ;
 - noi modalități de lucru asociative eficiente în industrie, agricultură și servicii;
 - folosirea veniturilor obținute din valorificarea rezervelor și resurselor naturale strategice ale țării în interesul întregului popor;
 - dreptul „poporului muncitor” de a prelua conducerea și proprietatea instituțiilor economice și sociale în pericol de faliment pentru a se evita distrugerea și înstrăinarea patrimoniului național.

B. În plan extern

- pentru ca în domeniul relațiilor externe să se revină la politica tradițională „reactivă” prin înlocuirea actualei politici „pro-active” care permite existența bazelor militare străine pe teritoriul României, prezența trupelor românești pe teritoriul altor țări și participarea țării noastre la alianțe militare ofensive care sunt o amenințare la adresa păcii mondiale;
- pentru o Europă fără „dublu standard” formată din țări egale, suverane și independente, capabile să-și promoveze tradițiile lor economice, sociale și culturale și specificul național, să-și conserve și valorifice în interesul tuturor membrilor societății resursele și rezervele lor strategice;
- pentru interzicerea politicilor imperialiste și neocolonialiste, războaielor și amenințărilor, a atacurilor „preventive” și a embargourilor, pentru decolonizarea informației și accesul liber al tuturor țărilor din lume la progresul tehnico-științific, pentru soluționarea pe cale pașnică a tuturor conflictelor, renunțarea la forță și la amenințarea cu forța în relațiile internaționale, pentru realizarea unei lumi multipolare bazată pe respectarea dreptului internațional .

Pornind de la analizarea principiilor „centralismului democratic” și rezultatele obținute în practică de partidele din fostele țări socialiste din Europa a rezultat că aceste principii au fost interpretate în mod unilateral ca „dreptul membrilor de partid de a-și alege conducătorii, prin alegeri de jos în sus și dreptul conducătorilor aleși de a decide, de sus în jos, în numele celor care i-au ales, fără a-i consulta. Această interpretare a permis, adeseori, în fostul „sistem socialist reprezentativ post-feudal de Stat” din Europa, apariția și manifestarea unor forme de „conducere personală de comandă”, care au redus coeziunea ideologică și de acțiune a membrilor acestor partide și în același timp a făcut posibile erori precum „conducerea unipersonală a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice de către Mihail Gorbaciov și înțelegerea sa personală cu George Bush din Malta, care a stat la baza distrugerii sistemului socialist din Europa.

Din aceste motive Partidul Socialismului Participativ Român a înlocuit în documentele sale programatice „centralismul democratic de partid” cu „centralismul participativ de partid” care promovează de asemenea principiul democratic de alegeri de jos în sus, pe criterii de practică, experiență și calități politice personale probate în practică, dar pune un accentul principal pe „principiile conducerii participative a partidului” bazat pe faptul că „orice funcție de conducere” trebuie să fie, în primul rând „o funcție de execuție” pentru a pune în practică hotărârile organizațiilor de bază ale partidului, la fiecare nivel organizatoric, și nu „o funcție de comandă” pentru conducătorul de partid sau un grup din conducere, pentru a impune partidului puncte de vedere personale, fără o dezbateră aprofundată în cadrul partidului.

Bazat pe concluziile rezultate din analiza activității politice a fostului Partid Comunist Român și a altor foste partide socialiste din Europa, înainte de 1989, Partidul Socialismului Participativ Român acționează pentru alegerea Președintelui partidului de către „Comitetul Central” și nu de către „Congres” pentru a se evita ca Președintele să fie în afara controlului și a conducerii colective de partid.

În același timp din analiza evoluției societății umane în Secolul XX a rezultat ca tradiționalele „clase sociale” s-au diversificat în multe „categori sociale”, care includ și tehnocrația. Aceste „categori sociale” au multe trăsături și scopuri comune formând împreună „poporul muncitor”.

Din aceste motive Partidul Socialismului Participativ Român a considerat o necesitate obiectivă înlocuirea în documentele sale programatice a noțiunii de „luptă de clasă” cu ideea mai amplă de „luptă a poporului muncitor pentru dreptate socială”.

Cu privire la conceptul de „Dictatură a Proletariatului” aceasta se confruntă în prezent, în teoria și practica socială și politică cu așa numita „democrație capitalistă” care în realitate este o „dicatură a capitalului” dar care este prezentată și promovată sub denumirea de „democrație”. În același timp, pentru toate fostele țări socialiste Europene, unde de mai mult de 20 de ani istoria a fost scrisă în conformitate cu directivele

„învingătorilor capitaliști” ideia oricărui fel de „dictatură”, în mod special pentru noua generație de tineret este inacceptabilă. Din aceste considerente în documentele programtice ale Partidul Socialismului Participativ Român noțiunea de „dicatură a proletariatului” a fost înlocuită cu „democrația participativă a poporului muncitor”.

În privința „Internaționalismului” și a necesității impuse de realitățile politice internaționale din prezent, este necesar de a se crea o nouă „Internațională a partidelor muncitorești, socialiste de stânga și comuniste” diferită de „Internaționala Socialistă” care este o „Internațională a partidelor social-democrate”, în conformitate cu experiența partidelor și mișcărilor muncitorești, socialiste de stânga și comuniste din România rezultă că „noul internaționalism” trebuie să se îmbogățească cu experiența acumulată de fiecare partid membru și deciziile, care se iau în cadrul acesteia, trebuie să aibă legitimitatea consensului tuturor partidelor membre. Numai prin această modalitate de lucru va fi posibil să evităm greșelile trecutului, care s-au manifestat în cadrul sistemului socialist european, unde nu s-a putut realiza o cooperare frățească pe baze de egalitate și fără amestec în treburile interne ale țărilor și partidelor membre. Noul internaționalism trebuie să dea continuitate tuturor elementelor pozitive din teoria și practica partidelor și mișcărilor muncitorești, socialiste de stânga și comuniste din întreaga lume, bazate pe relații de egalitate și solidaritate între toate partidele, neamestec în treburile interne ale altor partide și respect pentru legislația de drept internațional într-o lume multipolară.

Pornind de la faptul că viitorul aparține tinerilor „Partidul Socialismului Participativ Român” își propune ca o necesitate obiectivă să acționeze pentru educarea noilor generații de tineri pentru a cunoaște teoria socialismului științific, a socialismului participativ, adevărata istorie națională și internațională, tradițiile de muncă și luptă ale poporului muncitor pentru o viață mai bună, pentru pace, solidaritate și cooperare. Numai printr-o politică adecvată de pregătire, îndrumare, antrenare și promovare în activitățile politice a noilor generații de tineri militanți va fi posibil să se dea continuitate și să se dezvolte, la un nivel superior, relațiile tradiționale prietenie, solidaritate și cooperare dintre toate partidele și mișcărilor muncitorești, socialiste de stânga și comuniste din întreaga lume.

Numai unite toate forțele politice și mișcărilor sociale muncitorești, socialiste de stânga și comuniste din întreaga lume vor putea schimba actuala societate capitalistă, care își bazează existența pe creșterea nelimitată a „profitului multinaționaleor” prin politici imperialiste, neo-colonialiste, războaie și exploatare sălbatică a forței de muncă și a resurselor și rezervelor materiale maritime și terestre a marii majorități a țărilor lumii cu o nouă societate „societatea socialismului participativ post-capitalist, a poporului muncitor”, capabilă să asigure bunăstarea materială și spirituală, progresul social și economic pace și prosperitate pentru toate popoarele lumii.

Partidul Socialismului Participativ Român, este continuator al teoriei și practicii progresive a mișcării muncitorești, socialiste de stânga și comuniste românești și internaționale și pornește în activitatea sa de

la precizarea făcută de Karl Marx care a afirmat că: „filozofii nu au făcut mai mult decât să dea diferite interpretări lumii, important este de a o schimba”.

Constantin Crețu
Președintele Comitetului Fondator al Partidului Socialismului Participativ Român
București: 25 Decembrie 2009